

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 92 af 23. Maj 1902 om Skolebespisning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 1973).

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Stævning): Man kunde sige, at i Dag foretages den aarlig tilbagevendende første Behandling af Forslag til Lov om Skolebespisning. Det har jo desværre været saadan, at vi nu 4 Aar i Træk have forelagt vort Forslag og faaet et Udvalg nedsat om Sagen, uden at det er lykkedes at naa til noget som helst Resultat, uden at det er lykkedes at tilvejebringe et eneste Maaltid Mad mere, end der i Forvejen bliver ydet til de Børn, der lide Nød om Vinteren paa Grund af ugunstige Forhold i Hjemmet. Det vidner ikke til Ære for vore Lovgivere, synes det mig, at et saadant Forslag den ene Gang efter den anden kan blive forelagt og behandlet uden noget som helst Resultat, skønt det er en uomstødelig Kendsgerning, at der findes Børn i vore Skoler, som faa højst utilstrækkelig Ernæring, og Børn, som navnlig i Vintermaanederne lide Sult. Der foreligger jo dog Oplysninger om, i hvor høj Grad denne Trang til Skolebespisning er til Stede. Ganske vist have vi ikke saadanne Oplysninger fra den seneste Tid, men jeg tillader mig at henvise til de Oplysninger, som findes i Rigsdagstidenden, Tillæg B. for 1898—99, hvor der meddeles en Række Data, der ere indhentede fra Skoler over hele Landet ved Lærernes og Skoleautoriteternes Foranstaltning. Af disse Oplysninger fremgaar det, at Skolebespisning maatte anses for ønskelig for et Antal af 50,000 Børn. Oplysningerne sige, at der er 4,605 Børn, som aldrig faa varm Mad, 18,152, som højst faa varm Mad tre Gange ugentligt, altsaa ligeledes et Antal, hvorom man maa sige, at Trangen til Skolebespisning er til Stede. Endelig oplyses det om 31,000 Børn, at de have saa lang Vej til Skole, at en Bespisning paa Skolen maatte anses for i høj Grad formaalstjenlig. Se vi imidlertid bort fra de sidste 31,000, viser det sig, at for de 22—23,000, hvem Undersøgelsen omfatter, vil Skolebespisning være af stor Vigtighed paa Grund af den Trang, der hersker i vedkommende Børns Hjem, i hvert Fald i

Vintermaanederne, og som aabenbarer sig ved, at en Del af de paagældende Børn ikke i disse Vintermaaneder faar varm Mad. Der kan naturligvis rejses den Indvending, at disse Tal ere gamle. Men selv om de ere en halv Snes Aar gamle godt og vel, betyder det utvivlsomt ikke, at de ere urigtige, eller at de ikke passe paa Forholdene i Øjeblikket; det betyder vist kun, at disse Tal ere for smaa, sete med Nutidens Øjne, thi Forholdene have ikke bedret sig siden i Fattigfolks Hjem, i hvert Fald ikke i nogen nævneværdig Grad. I de senere Aar har der derimod sikkert været ^{et}adskillig mere Nødstilstand, end der var den Gang, denne Undersøgelse blev foretaget. De sidste Aars Arbejdsløshed har utvivlsomt i høj Grad forværret Forholdene for Børnene og gjort det ønskeligt at faa en udvidet Skolebespisning indført.

Nu vide vi altsaa ved Hjælp af de foreliggende Oplysninger, i hvor høj Grad Lærerne paa det daværende Tidspunkt skønnede, at der var Grund til Skolebespisning, og det er derfor naturligt, at vi se, hvad Lovgivningen har gjort for at ændre det Misforhold, at der virkelig findes Børn, som sulte, samtidig med at de tvinges til at gaa i Skole. Ja, vi have givet Loven af 23. Maj 1902, en Lov, som ikke har skaffet et eneste Maaltid Mad mere til noget Skolebarn, end der i Forvejen blev givet. Loven gav Kommunerne Ret til at yde Bidrag til Bespisningsforeninger, en Ret, som det er omtvistet, om de ikke havde i Forvejen. Efter at denne Lov havde haft Gyldighed i 5 Aar, viste det sig, at der var 6—8 Kommuner, som havde ydet Bidrag til Bespisningsforeninger ud over dem, der gav i Forvejen. Det er i hvert Tilfælde det højeste, man kan komme til, naar der skal peges paa Lovens Resultater, at der i 6—8 Kommuner flere end før 1902 ydes Bidrag til Bespisningsforanstaltninger. Den Udstrækning, hvori vi have Skolebespisning, er altsaa meget ringe.

Jeg har tidligere givet udførlige Oplysninger herom under den foregaaende Behandling af denne Sag. For en halv Snes Aar siden indsamlede jeg Oplysninger fra 8—900 Kommuner i Landet og meddelte disse Oplysninger. Senere foranledigede det nedsatte Udvalg, at den samme Undersøgelse blev foretaget af Regeringen, og Resultatet blev, at Regeringens Tal viste sig at stemme saa nogenlunde overens med de Oplysninger, jeg havde tilvejebragt; der var kun den For-